

Angie

Het meisje vraagt: "Mag ik bij je aan het tafeltje komen zitten?" Het meisje stelt zich voor: "Ik heet Angelina, Angie voor vrienden." Ze neemt haar halfvolle glas rode wijn mee naar mijn tafel. Angie zegt: "Engels is niet mijn moedertaal."

"Mijn moedertaal is ook geen Frans," zeg ik.

Angie zegt: "Ik woon in Rome."

"Ik ben vanochtend vanuit Nederland vertrokken en ben nu in Parijs, onderweg naar Rome," vertel ik. Ik denk dat Angie een paar jaar ouder is dan ik, 23 of 24. We kletsen over van alles, en bestellen voor mij nog een tweede Guinness en voor Angie een klein flesje rode wijn.

Als de wijn op is, neemt Angie afscheid. Ik sluit nog even af met een witte wijn, want ik ben tenslotte in een wijnland.

Weer terug op mijn kamer pak ik schoon ondergoed uit mijn rugtas. Met een handdoek loop ik naar de gezamenlijke doucheruimte. Ik moet wel de deur naar de andere kamer sluiten. Ik trek mijn kleren uit en ga douchen. Dat voelt toch wat vreemd, je zo blootgeven in een vreemde omgeving. Maar dat is iets wat ik de komende weken veelvuldig zal meemaken. De kleine shampooeflesjes die in de badkamer staan, ruiken heerlijk en mijn haren voelen lekker zacht aan. De douche doet mij eventjes goed. Ik kan er hier zo lang onder staan als ik wil, thuis heb ik met meer mensen rekening te houden.

Als ik me sta af te drogen, hoor ik gerommel aan de douchedeur van mijn buurkamer. Mijn burens willen ook douchen. Ik ben net op tijd klaar. Ik zal de schuif op mijn deur doen. Ik roep: "Ik ben al weg." Ik ga mij aankleden, want ik wil misschien nog even naar buiten. Maar eerst zet ik de tv nog even aan.

Een kwartier later wordt er op mijn kamerdeur geklopt. Ik loop naar de deur en als ik die open, zie ik Angie, het meisje van eerder beneden. Angie zegt: "Ik wilde even kennismaken. Ik slaap schijnbaar in de kamer naast je."

Ik zeg: "Kom binnen, dat is wel toevallig."

We kletsen wat over hoe we hier terecht zijn gekomen.

“Gaan we beneden nog wat drinken?” vraagt Angie.

Aan de bar beneden drinken we allebei nog wat en we spreken af dat we morgen om acht uur samen gaan ontbijten. Weer terug op mijn kamer duurt het niet lang voordat ik slaap.

De volgende ochtend ben ik op tijd wakker. Ik maak me na een snelle douche gereed om te gaan ontbijten beneden. Angie zit al met een kop koffie te wachten op mij. Er zijn al mensen die hun servetje neerleggen en van tafel gaan. Aan hun kleding te zien, zijn het vertegenwoordigers die hun best moeten gaan doen om hun koopwaar te verkopen.

Angie en ik beginnen met een kop koffie. Er liggen nog genoeg broodjes.

“Hoe ziet jouw reisschema eruit voor vandaag?” vraag ik aan Angie.

“Het lijkt mij gezellig om vandaag met jou verder Parijs in te gaan,” zegt Angie. “De museums zijn bijna niet te tellen in deze grote stad.”

Na de koffie zoeken we allebei wat lekkers uit van de buffettafel. Lekkere croissantjes, harde broodjes en zelfs punten appeltaart staan ertussen. Ik pak plakjes ham en kaas voor mijn croissant en schenk sinaasappelsap uit een glazen kan. Angie pakt yoghurt met muesli en nog een tweede kop koffie.

“Zal ik voor jou ook nog een eitje meenemen?” vraag ik.

“Thuis hebben we achter in de tuin een hok met tien kippen,” zegt Angie.

“Wij hebben tweehonderd geiten thuis,” zeg ik.

Angie moet zich gewonnen geven. Angie is als Italiaanse gewend om verdeeld over de dag tussendoortjes te kopen. Angie zegt: “Het is inmiddels al tien uur en er liggen nog steeds zwervers te slapen onder opgevouwen dozen. Hoe zou dat zijn, om je niet elke ochtend lekker te kunnen wassen in een schone badkamer?”

Ik zeg: “Ik ben vroeger wel met het hele gezin gaan kamperen en ik poetste dan mijn tanden met water uit een riviertje. Dat waren leuke tijden, als ik eraan terugdenk. Nu word ik met mijn 21 jaar geacht volwassen te zijn en mijn eigen boontjes te kunnen doppen. Ik wil vandaag nog wel mijn ouders bellen met het nieuws over Wim.” Ik herinner me dat Wims moeder heerlijke tomatensoep kon maken. Die zal ik nooit meer

proeven. Ik neem me voor om nog een keer op een donderdag, de soepdag bij Wim thuis, aan te bellen en te vragen: "Mag ik nog weleens soep komen eten?" Wims moeder had tenslotte mijn schoonmoeder kunnen worden en de oma van ons kindje.

De meeste gezichten die ik vanachter de kartonnen dozen zie komen, zijn van mannen. Een enkele vrouw ontwaakt hier op straat, in de stad die haar geen geluk heeft gebracht. Of zijn het mensen die op het platteland niet konden rondkomen? Hotel Sabine ligt aan het begin van een winkelstraat die betere tijden heeft gekend. Veel winkelgevels zijn dichtgespijkerd of voorzien van rolluiken die gesloten blijven. Bij mijn hotel zullen alle illegale slaapkamertjes wel opgedoekt zijn. De zwervers hebben waarschijnlijk een dagelijkse routine en weten waar ze het beste kunnen gaan zitten bedelen.

Ik zie de oude vrouwtjes met hun voorgebonden schort, dat 's ochtends omgaat en pas 's avonds na de afwas uitgaat. In buurtwinkeltjes halen ze vast al jaren wekelijks dezelfde boodschappen en 's avonds voorzien ze hun familie van een ouderwetse maaltijd. Of denk ik nu te negatief?

Het eerste interessante gebouw dat we tegenkomen, is een galerie met van buitenaf te zien veel schilderijen. Samen lopen we naar binnen. We krijgen door een meisje van onze leeftijd een glas witte of rode wijn aangeboden. Ik zeg: "Het is nog wel wat vroeg voor wijn. Nippend van de wijn, spoel ik mijn ontbijtje wel weg."

Er hangen naar mijn smaak wel mooie schilderijen tussen, maar ook ogenschijnlijk kindertekeningachtige exemplaren. "Twee rondjes en een vierkant kan ik zelf ook wel tekenen," zeg ik.

In het midden van de zalen staan op een aantal sokkels koperachtige beelden tentoongesteld.

Angie zegt tegen mij: "Ik heb even nieuwsgierig op wat prijskaartjes gekeken. Deze schilderijen gaan mijn spaarvarken te boven. Ik moet toegeven dat er pareltjes van schilderijen bij hangen."

Als we in de galerie alles gezien hebben en weer verder gaan, komen we na een parkeerterrein bij een groot warenhuis, waar ze zo te zien van alles verkopen. Angie zegt: "Ik heb eigenlijk wel trek in lunch."

Op de vierde etage komt de geur van koffie en gebak ons tegemoet. Bij het zelfbedieningsrestaurant schuiven we ons dienblad vooruit, totdat we